

РЕШЕНИЕ

№ 286

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110214132 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „****“ ООД, ЕИК ***** срещу наказателно постановление № 22-2300340 от 14.09.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ.

С жалбата се иска отмяна на атакуваното НП поради допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон в хода на административнонаказателното производство. Твърди се, че още на пети май трябвало да бъде направена последваща проверка и ако предписанията не са били изпълнени да бъде съставен АУАН, а за установеното нарушение на 23.06.2023 г. трябвало да бъдат дадени нови предписания. Сочи се и маловажност на нарушението по смисъла на чл.415в, ал.1 от КТ, понеже нарушението било отстранено още преди съставяне на акта и не били настъпили вредни последици за работниците или служителите. Претендират се разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на дружеството-жалбоподател поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея аргументи за отмяна на атакуваното НП или квалифициране на нарушението по чл.415в, ал.1 от КТ.

Претендира разноски.

Представителят на АНО оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Счита, че нарушението било доказано по категоричен начин и същото не било маловажно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на разноските, поискани от другата страна.

Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в законовия срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София, поради което съдът я намира за процесуално допустима.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършване на 23.06.2023 г. на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в обект кафе – аперитив „*****“, находящ се в гр. *****, стопанисван от дружеството-жалбоподател „*****“ ООД, служители на ДИТ - София констатирали, че дружеството не е изпълнило дадено му на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ с протокол за извършена проверка на Дирекция „Инспекция по труда“ - София с № ПР2308974/02.05.2023 г. задължително предписание под № 1, а именно: „Работодателят да държи на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред и документи свързани с разпределението на работното време и организацията на работата в проверявания обект, съгласно чл.403а, ал.1 от КТ“. Срокът за изпълнение на предписанието бил до 04.05.2023 г. Въпреки това към 23.06.2023 г. даденото задължително предписание все още не било изпълнено.

С оглед констатираното нарушение бил съставен АУАН № 22-2300340 от 31.07.2023 г. срещу дружеството-жалбоподател, а нарушението било квалифицирано по чл.415, ал.1 от КТ. Актът бил съставен в присъствието на представляващ дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното в настоящото производство наказателно постановление № 22-2300340 от 14.09.2023 г., с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ.

Гореизложената фактическа обстановка се доказва по категоричен начин от показанията на свидетелите Е. Г. и Г. Н., както и от приложените по делото писмени доказателства. Показанията на свидетелката Г. са логични, последователни,

непротиворечиви и изцяло съответстват на изложеното в обстоятелствената част на съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП, поради което съдът ги кредитира напълно. От друга страна те изцяло се подкрепят и от събрания писмен доказателствен материал – протокол за извършена проверка № ПР2308974/02.05.2023 г. с дадените задължителни предписания на дружеството, със срок за тяхното изпълнение и протокол за извършена последваща проверка № ПР2328705/31.07.2023 г. Свидетелката Г. подробно разказа за извършената проверка и констатациите от нея. Сподели, че към момента на проверката в обекта на 23.06.2023 г. предписанието все още не било изпълнено, като впоследствие документите били представени в ДИТ – София преди съставянето на акта. Съдът изцяло се довери на заявеното от свидетелката Г., тъй като тя депозира показания за факти, които непосредствено е възприела и пресъздава в разпита си.

Доведената от жалбоподателя свидетелката Г. Н. не можа да каже, дали документите са били на разположение в проверявания обект, тъй като не е присъствала на проверката в кафенето, но впоследствие представила лично в ДИТ – София изисканите документи, както и част от тях изпратила по електронната поща на 30.06.2023 г. Реално показанията на тази свидетелка не водят до никакви различни изводи относно фактическата обстановка, изложена от актосъставителката Г..

Предвид изложеното, съдът намира за категорично доказана описаната по-горе фактология.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на дружеството-жалбоподател, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, прие от правна страна следното:

При съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията. Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН за съставяне на акта и издаване на НП. Нарушението е било извършено на 23.06.2023 г., а АУАН е съставен на 31.07.2023 г. НП е издадено в шестмесечен срок от съставянето на акта. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да накърняват правото му на защита до степен, даваща основание на съда да отмени оспореното НП само на това основание, без да разглежда

спора по същество.

Нарушението се изразява в неизпълнение на дадено конкретно задължително предписание, тоест неизпълнението на всяко отделно предписание в протокола за проверка съставлява самостоятелно административно нарушение. Няма как предписанията да се разглеждат анблок, тъй като може да се стигне до изпълнение на някое от тях и неизпълнение на друго, тоест санкционира се неизпълнението на всяко едно отделно предписание. Не може самото предписание да бъде разделяно, тоест след като в него е указано да бъдат на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред и документи свързани с разпределението на работното време и организацията на работата в проверявания обект, няма как да се налага отделно наказание за липсата на всеки отделен документ, тъй като предписанието е едно. Дружеството обаче е наказано за неизпълнение на конкретното предписание, а след като с протокола за проверката са били дадени общо 6 предписания, то могат да бъдат съставени 6 АУАН и издадени 6 отделни НП за неизпълнение на всяко едно от тези предписания, ако всичките не са били изпълнени. Задължителните предписания не са едно цяло и може да се налага отделно наказание за неизпълнението на всяко едно от тях. В случая има едно наказание за неизпълнението на предписанието по точка 1. Приемането на обратното становище би означавало да се издава отделен протокол за всяко едно самостоятелно предписание, което е абсурдно и вместо с един протокол да се дадат 6 предписания, то да се издават 6 отделни протокола. Противното схващане и разглеждането на предписанията анблок, би дало възможност на работодателя примерно да не изпълни нищо от указаното му и накрая да бъде санкциониран по административен ред само за едно единствено нарушение за неизпълнение на предписания по чл.415, ал.1 от КТ, което не е целта на закона.

Според разпоредбата на чл.415, ал.1 от КТ, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева. Според чл.404, ал.1, т.1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки - да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални

предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Следователно една от принудителните административни мерки е даването на задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, какъвто е настоящият случай. Съгласно предписание № 1 от връчения на 02.05.2023 г. на представляващ дружеството-работодател протокол за извършена проверка, то същото е следвало да държи на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред и документи свързани с разпределението на работното време и организацията на работата в проверявания обект, съгласно чл.403а, ал.1 от КТ, като до 04.05.2023 г. включително тези документи е трябвало да бъдат осигурени в обекта. От събраните доказателства не се установи изпълнение на даденото предписание не само към 05.05.2023 г., а даже и към момента на последващата проверка - 23.06.2023 г., поради което съдът счита, че дружеството-жалбоподател е нарушило чл.415, ал.1 от КТ и правилно на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от Кодекса на труда е ангажирана отговорността му за това, че към 23.06.2023 г. не е изпълнило дадено задължително предписание.

За да е съставомерно посоченото нарушение трябва да са налице две обстоятелства: да са били дадени задължителни предписания от съответните длъжностни лица на дружеството-жалбоподател и тези предписания да не са били изпълнени от последното в указания му срок. Настоящият състав няма правото и компетентността да проверява законосъобразността и правилността на дадените задължителни предписания, понеже не това е предметът на настоящото производство. Дадените задължителни предписания подлежат на обжалване пред съответния административен съд по реда на чл.145 и сл. от АПК и той е единственият компетентен да се произнесе по тяхната законосъобразност. След като дадените задължителни предписания не са били обжалвани по надлежния ред пред съответния административен съд, то същите стават задължителни за изпълнение, независимо правилни ли са или не, а настоящият състав следва да прецени само и единствено дали те са били изпълнени.

Неоснователни са възраженията, че още на пети май трябвало да бъде направена последваща проверка и ако предписанията не са били изпълнени да бъде съставен АУАН, а за установеното нарушение на 23.06.2023 г. трябвало да бъдат дадени нови предписания. Предвид обема на проверките и дадените предписания, то няма как да се изисква точно на конкретна дата да бъде направена последващата проверка. Освен това, в случая се касае за задължение, което трябва да се изпълнява постоянно занапред, тоест не за периодично изпълнение на задължения, каквото е визирано в цитираната от жалбоподателя практика на АССГ. Там става въпрос за актуализиране на утвърдени поименни графици, което се извършва периодично, като първия път е било установено невключване в графика на едно лице, а при

последващата проверка е установено невключване в графика на съвсем друго лице. Затова е прието, че се касае за неизпълнение на периодични задължения и няма как дадено през 2020 година предписание да се счита за неизпълнено през 2021 година, като в този период е трябвало да има няколко актуализации на поименните графици и неписването в тях е касало две съвсем различни лица. В случая обаче, става въпрос за неизпълнение на задължение, което е еднократно - да се осигурят документите в обекта и те да стоят там на разположение на проверяващите, тоест не се касае за изпълнение на периодични задължения, а и интервалът между двете проверки е по-малко от два месеца. Документите е трябвало да бъдат осигурени в обекта най-късно на 04.05.2023 г. и след тази дата е трябвало постоянно да се намират там, но същите не са установени при последващата проверка на 23.06.2023 г. Освен това, още при първата проверка е можело директно да бъде съставен АУАН на дружеството за нарушение на чл.403а, ал.1 от КТ, а не да му се дават задължителни предписания, но все пак това е било сторено, като при последващата проверка отново се констатира липсата на изискуемите по чл.403а, ал.1 от КТ документи в обекта, но дружеството отново иска да му бъде дадено предписание, което вече представлява злоупотреба и черпене на облаги от собственото му неправомерно поведение.

Доколкото е ангажирана административнонаказателната отговорност на юридическо лице, която е обективна и безвиновна, то не следва да бъде обсъждан въпросът за субективната страна на деянието, към която спадат освен наличието на вина, така също причините и мотивите за извършване на нарушението. Достатъчно е да е извършено нарушение от обективна страна, каквото се доказва категорично.

В конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ, тъй като посоченият нормативен текст изисква нарушението да е било отстранено **веднага** след установяването му и да не са произтекли вредни последици за работника или служителя. Нарушението е било установено първо на 02.05.2023 г., но не е било нито веднага отстранено, нито в първоначално указания срок до 04.05.2023 г., а не е било отстранено и към момента на последващата проверка на 23.06.2023 г. Дори представянето на документите от свидетелката Н. лично в ДИТ – София и след това по електронната поща на 30.06.2023 г., което е станало преди съставянето на акта, не представлява отстраняване на нарушението, тъй като изискването на закона е тези документи да се намират в обекта (в кафенето), за да са на разположение на контролните органи, а не да се представят в ДИТ – София. Дружеството не е наказано, че не разполага с такива документи, за да се приема представянето им в ДИТ – София за изпълнение на задължението, а е наказано, че те не се държат на разположение на контролните органи в обекта, тоест представянето им в ДИТ – София не води до изпълнение на задължението по чл.403а, ал.1 от КТ и не доказва, че тези документи вече се намират и в обекта на разположение на контролните органи. Поради това не може да се приеме, че нарушението е било отстранено веднага след установяването му

и няма как да бъде приложен чл.415в, ал.1 от КТ.

Нарушението не може да бъде квалифицирано и като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други деяния от същия вид. Целта на дадените задължителни предписания е да се защитят правата на работниците и да се гарантира възможността на контролните органи да извършват своевременни проверки в обекта за спазване на трудовото законодателство. Неизпълнението на задължението води до лишаване на проверяващите от възможността да осъществят контролните си правомощия на мястото на проверката. Работодателите следва да бъдат дисциплинирани и да изпълняват стриктно законовите разпоредби и задължителните предписания на контролните органи, а това може да стане само и единствено чрез налагане на ефективни наказания. Освен това се касае за един немалък период от време до последващата проверка (почти два месеца), през който предписанието не е било изпълнено, при положение, че срокът за изпълнението му е бил два дни. Това, че нарушението е първо по ред, следва да бъде взето предвид при определяне размера на имуществената санкция, което е сторено от наказващия орган и същата е в минимален размер, но не може само по себе си да доведе до извода за маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Материалният закон по определяне размера на имуществената санкция е приложен правилно, като е съобразено цялостното поведение на нарушителя. Наложена имуществена санкция е в минимален размер от 1500 лева, поради което съдът не може да я намалява повече.

С оглед на изложеното, атакуваното наказателно постановление се явява законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв. Съдът намира, че следва да се присъди такова в минималния размер, а именно 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание и бяха разпитани само двама свидетели.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2300340 от 14.09.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на „*****“ ООД, ЕИК ***** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА дружеството-жалбоподател „*****“ ООД, ЕИК ***** да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - София сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____